

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članice vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja V. s. j.d.o.o., V., kojeg zastupa ovlaštena osoba Š. P., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 24. veljače 2021.

r i j e š i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/20-01/1367, urbroj: 401-01/11-20-1 od 14. prosinca 2020.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbačena je kao nedopuštena žalba tužitelja izjavljena zbog nedonošenja odluke o njegovom zahtjevu za pristup informacijama.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da mu je tuženik osporenim rješenjem ograničio pravo na pristup informacijama. Ističe da rješenje osporava u cijelosti zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da rješenje osporava komparativnom pravnom metodom, komparirajući osporeno rješenje s ostalim rješenjima tuženika koja u tužbi navodi. Tužitelj predlaže da ovaj Sud poništi rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, te ističe da je odbacio žalbu tužitelja kao nedopuštenu jer je u žalbenom postupku utvrđeno da se odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama ne primjenjuju u ovom slučaju jer se podnesak tužitelja od 7. listopada 2020. ne može smatrati zahtjevom u smislu navedenog Zakona, bez obzira što je isti podnio na pomoćnom obrascu za podnošenje zahtjeva za pristup informacijama. Tuženik pojašnjava da je tužitelj zahtjevom tražio da mu Općina B. odgovori na pitanje vodi li evidenciju obveznika upravljanja nekretnina te mu je Općina B. odgovorila na postavljeno pitanje da predmetnu evidenciju ne vodi. Tuženik navodi da fizičke i pravne osobe imaju pravo jedinicama lokalne samouprave postavljati pitanja koja se tiču djelokruga njihovog rada, tražiti pomoć u izvršavanju svojih prava i obveza, te su jedinice lokalne samouprave dužne postupati po navedenim podnescima, međutim, navedena komunikacija se ne odvija prema pravilima koja vrijede za ostvarivanje prava na pristup informacijama. Iz navedenih razloga smatra da tužitelju osporenim rješenjem nije ograničeno pravo na pristup informacijama jer se u predmetnom slučaju radi o ostvarivanju prava na pristup informacijama, te ujedno naglašava da tužitelju nije uskraćeno

ni pravo na dobivanje odgovora iz djelokruga Općine B. Zaključno tuženik naglašava da iz presude ovoga Suda, poslovni broj: UsII-200/19-4 od 18. travnja 2019. proizlazi da se traženje očitovanja i odgovora, odnosno mišljenja ne smatra zahtjevom u smislu članka 18. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama, niti se smatra informacijama u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona te budući da tijelo javne vlasti nije dužno donijeti rješenje, ne može ni doći do šutnje uprave zbog čega je žalba tužitelja nedopuštena. Tuženik predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev i potvrdi pobijano rješenje.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema odredbi članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, 25/13. i 85/15.) informacija je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis) koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

Odredbom člankom 18. stavkom 5. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da se ne smatra zahtjevom za pristup informacijama traženje uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenja ili uputa vezanih uz ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obveze, izrade analize ili tumačenja nekog propisa, kao ni stvaranje nove informacije.

Iz podataka u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj podnio zahtjev za pristup informacijama kojim je od Općine B. zatražio da mu u pisanoj formi odgovori na pitanje vodi li službenu evidenciju obveznika upravljanja nekretninama. Nadalje, proizlazi da je Općina B. dopisom od 4. studenog 2020. odgovorila tužitelju na postavljeno pitanje, a koji odgovor je tužitelj zaprimio.

Iz navedenog proizlazi da tužitelj predmetnim podneskom nije zatražio informaciju kako je ona određena člankom 5. stavkom 1. točkom 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, već odgovor na postavljeno pitanje, pa je u pravu tuženik kada navodi da se u konkretnom slučaju ne primjenjuju odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama.

Budući da se zahtjev tužitelja ne smatra zahtjevom za informaciju, to javnopravno tijelo nije bilo dužno donijeti rješenje, pa stoga nije moglo niti doći do šutnje uprave, radi čega je pravilno ocijenio tuženik da žalba tužitelja nije dopuštena. Stoga se ne nalaze osnovanim navodi tužitelja da mu je tuženik osporenim rješenjem ograničio pravo na pristup informacijama.

Imajući na umu navedeno, te prihvaćajući u cijelosti obrazloženje tuženika iz osporenog rješenja, ovaj Sud nalazi da tim rješenjem nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Trebalo je stoga na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) riješiti kao u izreci.

U Zagrebu 24. veljače 2021.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković, v.r.